

ความรู้สำคัญ... ที่เรียกว่ารัก

บุษราคัม... นำทางรัก

อัญชเรีย

Love Jewelry

ชุด อัญมณีแห่งรัก

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ให้ความรักอยู่ใกล้หัวใจคุณ

ตัวอย่าง

"ฉันขออาบน้ำก่อน"

ชายหนุ่มเล็กคิ้วเล็กน้อย "ไม่ต้องหรอก ผมได้กลิ่นชัดว่าคุณเพิ่งอาบน้ำมา"

หญิงสาวเตือนตัวเองไม่ให้เบิกตาโต "นี่คุณแอบดมกันด้วยหรือ"

"อ้อ ปกติผมชอบทำแบบนี้กับคุณ เพราะคุณมีกลิ่นหอมเฉพาะตัวที่น่าสนใจ"

เขายอมรับหน้าตาเฉย คราวนี้นิวารินห้ามตัวเองไม่ทันก็เลยมีสีหน้าตกใจอย่างคาดไม่ถึงพร้อมกับถอยหลังไปสองก้าว

"ตะ...แต่...ฉันเครียดอยู่เป็นชั่วโมง กลิ่นก็น่าจะเริ่มเปลี่ยนแล้ว" เธอพูดด้วยใบหน้าร้อนฉ่ำอย่างเป็นกังวล นึกโมโหกับบทสนทนาจนวางสีหน้าแทบไม่สนิท

อธิษฐ์หัวเราะ "ไม่หรอก ผมยืนยันว่ายังโอเคอยู่ แต่ถ้าคุณอยากอาบน้ำจริงๆ ก็อาบน้ำด้วยกัน ผมไม่อยากเสียเวลา"

”

ความรู้สึกลึกลับ... ที่เรียกว่ารัก
บุษราคัม... นำทางรัก
อัญชรี ไซย

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0551-4

ภาพประกอบ ณิชนนท์ พงศ์นิพัทธ์ / เดชนรงค์ คงเย็น

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เมื่อการประกาศตามหาทายาทของตระกูล 'กิจพนิช' ได้ชักนำให้ผู้ที่ครอบครองดอกพุดน้ำบุษย์ทั้งห้ามารวมตัวกันเพื่อพิสูจน์ความเป็นทายาทที่แท้จริง แต่จะมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ได้สมบัติทั้งหมดไป ใครจะเป็นคนคนนั้นในเมื่อทุกคนต่างมีอำนาจอันสำคัญอยู่ในการครอบครอง มาร่วมติดตามเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความรัก ความหลังที่ซาบซึ้งกินใจไปพร้อมกับตัวละครที่นักเขียนทั้งห้าของเราได้เรียงร้อยเรื่องราวให้เกี่ยวช้องกับอำนาจที่เป็นส่วนหนึ่งของดอกพุดน้ำบุษย์ อันประกอบด้วย

มุกดา... มายารัก โดย ภัสรสา
บุษราคัม... นำทางรัก โดย อัญชรีย์
เพชรพราย... ประกายรัก โดย tiara
นิลกาฬ... สานใจรัก โดย ฉามิวอาห์
เพทาย... ทำนายรัก โดย ภิญญดา

และอำนาจที่จะกล่าวถึงในเล่มนี้คือบุษราคัมคะ อำนาจสี่เหลี่ยมสดที่ให้พลังความคิด สติปัญญา ความเฉลียวฉลาด ฮั่นแน่ อยากรจะมีบุษราคัมกันบ้างแล้วใช่ไหมคะ เหมือน 'นิวาริน' เลยละคะ แต่เธอไม่ได้อยากมีเพราะอยากฉลาดหรรณณะคะ เธออยากได้มันไปแสดงตัวเป็นทายาทเพราะอยากได้มรดกต่างหากละ โดยไม่รู้เลยว่าบุษราคัมนะมีคุณสมบัติพิเศษอีกอย่างหนึ่งคือเป็นอำนาจแห่งการเดินทางของวิญญาณ

ว่าแต่วิญญาณของเธอจะเดินทางไปไหน แล้วจะมีเรื่องยุ่งๆ อะไรตามมาอีกมั้ย รีบไปค้นหาคำตอบนั้นพร้อมๆ กันเลยคะ รับรองว่าสนุกจนวางไม่ลงแน่นอน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

'อัญชรีย์' เกิดและเติบโตขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ มีพี่น้องอีกสองคน และมีหลานชายสองคน หลานสาวหนึ่งคน หลงรักการอ่าน-เขียนมาตั้งแต่ชั้นประถม เริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 22 ชิ้น (รวมทั้งเล่มนี้ด้วย)

ในการเขียนหนังสือแต่ละเล่มจะได้รับการอนุเคราะห์ข้อมูลจากบุคคลมากมายนับไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็นคนรอบข้างที่ถูกคนเขียนแอบเก็บข้อมูลโดยไม่รู้ตัว รวมทั้งผู้ที่คนเขียนแทบต้องเคঁนคอถาม และผู้ใจดีที่ให้ข้อมูลอย่างเต็มอกเต็มใจ ซึ่งคนเขียนขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

ตอนนี้รู้ซึ่งแล้วว่างานเขียนเป็นสิ่งที่ยิ่งทำก็ยิ่งรู้สึกรักมากขึ้นเรื่อยๆ และคงไม่มีวันเปลี่ยนใจไปให้ความสำคัญกับอย่างอื่นมากกว่าการเขียนหนังสืออย่างแน่นอน หลังจากอ่านผลงานของ 'อัญชรีย์' แล้วเชิญแวะมาบอกความรู้สึกให้คนเขียนฟังได้ที่บล็อก บอร์ดแจ่มใส เฟซบุ๊ก แฟนเพจ และอีเมล รอรับฟังเสมอค่ะ

อัญชรีย์

ตัวอย่าง

บทนำ

ตัวอย่าง

'นิวาริน' เงยหน้าจากห่อขนมกรูบกรอบในมือขึ้นมอง 'โสมนุษา' ที่เข้ามาสะกิดพร้อมกับบอกอาการกรีดกรีดโดยปราศจากลุ่มเสียงอยู่ตรงหน้า "อะไร"

"ผู้ชาย!" เพื่อนสนิทคนสวยในชุดเครื่องแบบนักศึกษาเต็มยศตอบด้วยเสียงกระซิบอย่างกระตือรือร้น ดวงตาคู่งามเปล่งประกายระยับ "หน้าตาดีมาก ดูดีมาก หล่อมากกก..."

นิวารินมองไปตามทิศทางที่เพื่อนบู้ยี้บู้ สายตาจึงปะทะเข้ากับร่างสูงของชายหนุ่มรูปลักษณะผึ่งผายดูดีราวกับเปล่งรัศมีเจิดจรัสตั้งแต่หัวจรดเท้า เขากำลังเดินจูงมือเด็กหญิงตัวเล็กๆ เลือกขนมตรงชั้นวางด้านนอกสุดของช่องทางเดินเดียวกันกับพวกเธอซึ่งอยู่ด้านในสุด

"แต่เสียดายมีลูกซะแล้ว" น้ำเสียงนั้นห่อเหี่ยวลงเล็กน้อย

"นั่นไม่ใช่ลูก เขายังโสด" นิวารินตอบ ก่อนจะก้มหน้าลงพิจารณาซึ่งหน้าหน้าระหว่างข้อมูลโภชนาการบนขนมสองซองในมือต่อไป วันนี้โสมนุษาตั้งใจมาค้างบ้านเธอเพื่อช่วยกันทำรายงานฉบับหนึ่ง ทั้งคู่จึงแวะหาเสบียงตรงซูเปอร์มาร์เก็ตหน้าปากซอยก่อนเข้าบ้าน

"อะไรนะ" โสมอุษาทำท่าตื่นตกใจ "แกรู้จักเขาด้วยเหรอ"

"รู้จัก บ้านคุณอธิษฐ์เขาอยู่ในซอยเดียวกับฉัน ใกล้ๆ กันเลย แต่เขาไม่รู้จักฉันหรอก"

"แกรู้จักเขาจริงเหรอเนี่ย!"

"ฉันเคยเจอเขาที่ซูเปอร์มาร์เก็ตนี่ตั้งหลายหน เด็กคนนั้นเป็นลูกสาวพี่เขา พี่สาวกับพี่เขยเขาเป็นเจ้าของโรงพยาบาลอยู่ที่หาดใหญ่นานๆ ถึงจะพาลูกมาเยี่ยมคุณตาคุณยายทีหนึ่ง" คนเล่า...เล่าไปเรื่อยๆ โดยที่สมองยังง่วนอยู่กับข้อมูลบนซองขนม

"เขามีแฟนรึยัง"

"ไม่รู้สิ" นิวารินตอบ "ฉันรู้จักกับแม่บ้านที่ดูแลบ้านเขาอยู่ แต่ก็ได้คุยกันบ่อยหรือเคยถามอะไรละเอียดนักหรอก"

"แกช่วยเป็นแม่สื่อให้หน่อยสินิว ฉันชอบเขา รักแรกพบเลยละไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครเลย" โสมอุษาขอร้องเพื่อนอย่างมีความหวัง หล่อนหันไปมองชายหนุ่มผู้เป็นเป้าหมาย แต่ตอนนี้ก็ฝ่ายหายไประยะไกลแล้ว

"ไม่ละ แกหาทางเอาเองเหอะ"

คนฟังอึ้ง "ปฏิเสธทันควันแบบนี้ได้ไง มีน้ำใจหน่อยสิ นะๆ ฉันชอบเขาจริงๆ ไม่เคยชอบใครขนาดนี้มาก่อนเลย จริงๆ นะนิว"

"ฉันก็ชอบเขาเหมือนกัน"

"..."

"ซ็อกทำไม ผู้ชายหล่อแถมมาดีขนาดนั้น ถ้าฉันบอกว่าเห็นเขาแล้วไม่เคยรู้สึกอะไรก็โกหกซัดๆ"

"..."

"สรุป ฉันแอบชอบเขามาตั้งแต่เรียน ม.ปลาย แล้ว คงฝันใจช่วยสนับสนุนแกไม่ได้ เสียใจด้วยนะ"

"โกหก!"

"จริง ๆ" นิวารินยืนย่นด้วยท่าทางที่ไม่น่าเชื่อถือเลยลึกลงใน
สายตาของโสสมอุษา

หญิงสาวทำปากเบ้ใส่เพื่อน "งั้นทำไมแกไม่เคยเล่าให้ฟัง แล้ว
เจอเขาทั้งที่ไม่เห็นแกจะมีอาการอะไรเลย"

"ก็ความรู้สึกฉันมันถูกเว้นช่วงไปเพราะเขาไปเรียนต่อเมืองนอก
เพิ่งกลับมาเมื่อปีที่แล้ว ที่สำคัญยังงี้ก็ไม่มีหวัง จะออกอาการไปทำไม
ให้เหนื่อยเปล่า"

"อย่ามาต่อแหล่น้อยเลย" คนสวยหน้าจ๋าอย่าง ไม่สบอารมณ์
"แกขี้เกียจช่วยฉันเลยอ้าวช่วยมากกว่า ฉันรู้สิล้วยแกดี"

นิวารินหัวเราะขำออกมาพริตหนึ่ง "ไม่เชื่อก็ตามใจ"

"ใครจะไปเชื่อลง!" โสสมอุษาออกอาการกระพืดกระพืด

หากอีกฝ่ายกลับทำสีหน้ายิ้มๆ พลังหย่อนผลไม้กรอบกับมันฝรั่ง
ทอดใส่ตะกร้าอย่างละซอ "แต่สรุปว่ายังไง...ฉันก็ไม่ช่วยแกหรอก"

บทที่ ๖ บ้านกรวีร์วัฒน์

ตัวอย่าง

"โทษทีนะนิว คือฉันติดธุระกะทันหันนะ แก่งแก๊งแก๊งตัวเองได้ไหม"
โสมอุษาบอกกับนิวารินทันทีเมื่ออีกฝ่ายโทรถึงหล่อนเพื่อบอกว่า
ขณะนี้ได้เดินทางจากชิดนีย์มาถึงสุวรรณภูมิเรียบร้อยแล้ว ทั้งที่หล่อน
เป็นฝ่ายอาสาสามารถรับเองโดยที่นิวารินไม่เคยขอร้อง ที่สำคัญไม่ถึง
ยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านิวารินจะขึ้นเครื่องบินจากชิดนีย์มาถึงสุวรรณภูมิ
หล่อนก็ยังไม่ยืนยันทางโทรศัพท์เป็นมั่นเหมาะว่ายังคงต้องการมารับ
นิวารินด้วยตัวเองตามที่ตกลงกันเอาไว้ก่อนหน้านี้เช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง
แต่พอถึงเวลาจริงๆ กลับผิดนัดได้หน้าตาเฉย ซึ่งก็...สมกับเป็นโสมอุษา
อย่างยิ่ง

"ว่าแล้ว"

"ทำเสียงปลงเชียว" โสมอุษาค่อนเสียงขุ่น

"ก็แหงล่ะ" คนถูกเบียดบอกอย่างซาซึนในพฤติกรรมเพื่อน เดา
ไว้แล้วว่ามันต้องเป็นแบบนี้ เธอกับโสมอุษาคบกันเป็นเพื่อนสนิทมา
ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น ถึงจะมีความแตกต่างกันสุดขีดแต่กลับ
เข้ากันได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะต่างฝ่ายต่างสามารถยอมรับในข้อเสีย

ของกันและกันได้ แม้พวกเขาจะห่างเหินกันไปบ้างหลังจากจบการศึกษา ทว่าระดับความเป็นเพื่อนและความสนิทสนมไม่เคยจืดจางไปตามระยะทางหรือกาลเวลา บางครั้งไม่ได้เจอกันเกือบสองปี แต่พอมาพบกันก็ยังต่อติดได้ง่ายดายโดยไม่มีสิ่งใดติดขัด

"ฉันจะให้พี่ตลไปรับแกแทนดีไหม วันนี้พี่ตลว่าง"

"อย่าเลย" ตอนนี้นิวารินแทบจะนึกถึงใบหน้า 'กรดล' พี่ชายคนโตของโสมอุษาไม่ออก เพราะจำได้ว่าเคยพบกันแค่ไม่กี่สัปดาห์ และครั้งสุดท้ายที่เจอก็ผ่านมานานนับสิบปี กรดลเป็นผู้ชายเจ้าชู้ เข้ากับใครๆ ได้ง่ายโดยเฉพาะผู้หญิง แต่เนื่องจากนิวารินไม่เคยอยู่ในกลุ่มเป้าหมาย เขาจึงแทบไม่เคยสนใจเธอเลย "งั้นก็แค่นี้ละโสม"

"แกยังจะไปอยู่บ้านคุณอริษฐ์กับฉันตามที่ตกลงกันไว้เหมือนเดิมใช่ไหมนิว ฉันบอกเด็กในบ้านไว้แล้ว แกนั่นแกก็ไปลงที่นั่นเลยนะ" โสมอุษาริบเอ่ยขึ้นเหมือนเกรงว่าการผัดผ่อนของตนจะทำให้นิวารินผิดสัญญาที่เคยให้ไว้ในเรื่องนี้ไปด้วย

"อ้อ" นิวารินตอบพลางนึกถึงบ้านของอริษฐ์...สามีโสมอุษา ซึ่งอยู่ในซอยเดียวกันกับบ้านที่นิวารินอยู่มาตั้งแต่เด็กว่าได้ตัดสินใจย้ายออกมาอย่างถาวรตั้งแต่เจ็ดปีที่แล้ว บ้านเธออยู่ถัดจากบ้านสามี โสมอุษาเข้าไปในแยกเดียวกันแต่ไม่กี่ยก ดังนั้นการขึ้นแท็กซี่ไปเองจึงไม่เป็นปัญหา

ทันใดนั้นความคิดของนิวารินก็สะดุดลง เมื่อเหลือบไปด้านข้างแล้วเห็นชายหนุ่มร่างสูงซึ่งเคียงคู่อย่างเหมาะสมกับสาวสวยสะดุดตารายหนึ่ง กำลังลงบันไดเลื่อนสวนทางกับเธอไป อริษฐ์!

"โสม ฉันเจอสามีแก"

"คุณอริษฐ์นะเหรอ" โสมอุษาทำเสียงเหมือนไม่เชื่อ

"อ้อ คงผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาด้วย ทำทางสนิทสนมพิลึก เขามีเมียน้อยรีเปล่า"

"แกเจอคุณอธิษฐ์ครั้งสุดท้ายตั้งหลายปีมาแล้ว จำเขาได้ด้วยหรือ" โสมอุษากลับแทนที่จะตื่นตกใจเพราะคำบอกเล่าที่อึ้งๆ จากเพื่อนว่าสามีหล่อนมีเมียน้อย

"หน้าตาเขาก็เหมือนๆ เดิม"

"ที่แกจำเขาได้เพราะยังตัดใจจากเขาไม่ได้รีเปลา่ ฉันนึกว่าแกโกหกมาตลอดที่เคยบอกว่าชอบเขา"

"..."

"แกยังชอบเขาอยู่ไหม"

"ไม่เลย"

"จริงอะ"

"ไม่เอากะเชื่อก็ก็น่าเชื่อหรือ"

น้ำเสียงที่บ่งบอกว่าไม่แคร์ของเพื่อนทำให้โสมอุษาหัวเราะคิกคัก "แล้วเขามากับยัยคนที่ซอขยผมสั้น ตัวสูงๆ ผอมๆ หน้าหมวยๆ เซ็ดๆ ตาแหลมๆ ซึ่ๆ รีเปลา่"

"อ้อ คิดว่าใช่ แต่ฉันว่าหน้าแกเซ็ดกว่าแม่คนนี่"

โสมอุษาค้อนใส่โทรศัพท์ "ฉันเคยบอกแกตั้งนานแล้วนะนิว่าฉันกับคุณอธิษฐ์นะ...หย่ากันแล้ว" น้ำเสียงของหล่อนไม่บ่งบอกอารมณ์แต่นิวารินเชื่อว่าเธอจับได้ถึงความปวดร้าวลึกๆ ในนั้น

"เออ จริงสิ ฉันลืมไป" นิวารินพิมพ์บางอย่างนึกขึ้นได้

นิวารินไม่ได้โกหกที่บอกว่าเคยแอบชอบอธิษฐ์ตอนที่เรียนอยู่มัธยมปลาย แต่เธอก็คิดว่ามันเป็นเพียงความรู้สึกผิวเผินไม่ลึกซึ้งและจืดจางลงไปแล้วตามกาลเวลา หากมันกลับไม่เคยลบเลือนไปจากใจเธอได้อย่างสนิทเลยแม้ผ่านไปนานหลายปี ยังคงมีอารมณ์บางอย่างกรุ่นค้างอยู่ในส่วนลึกไม่ยอมหมดไป แม้มันจะไม่ได้เป็นปัญหาอะไรกับชีวิตเธอมากนัก... ทว่าทันทีที่เธอแต่งงานกับโสมอุษาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอ... เธอก็ต้องการกำจัดความทรงจำเกี่ยวกับความรู้สึกที่เคยมีต่อ

อชิษฐ์ให้หมดไปอย่างสิ้นเชิงนับแต่ตอนนั้น ไม่ต้องการหลงเหลือเอาไว้ให้รู้สึกตะขิดตะขวงใจแม้เพียงเศษเสี้ยว หญิงสาวเพิ่งรู้ว่าเธออาจจะทำตามความตั้งใจดังกล่าวได้สำเร็จแล้วจริงๆ เพราะเธอลืมเรื่องการหย่าของโสสมอุษากับอชิษฐ์ซึ่งโสสมอุษาเคยบอกเธอแล้วครั้งหนึ่ง...ไปเสียสนิท

"ก็แล้วทำไมยังอยู่บ้านเขา แถมจะให้ฉันไปพักอยู่ด้วยอีกต่างหากหย่ากันแล้วแท้ๆ" นิวารินถามเรียบๆ

"ฉันหย่ากับเขาตั้งแต่หกเดือนก่อนก็จริง แต่ฉันตกลงกับเขาไว้ว่าจะอยู่ที่บ้านเขาจนถึงสิ้นปีนี้ค่อยย้ายออก เพราะฉันอยากทอดเวลาไปอีกสักพัก ไม่อยากเสียหน้าว่าแต่งงานได้ไม่ทันไรก็ถูกทิ้ง"

"อ้อ" นิวารินทำเสียงรับรู้

"ผู้หญิงที่แก่เห็นนั่นเป็นแฟนใหม่เขา คงกันมาได้สักพักแล้ว"

"ท่าทางดูดีมากเลย ไม่น่ายอมเป็นเมียให้ง่ายๆ"

"ดูดีเหรออ" โสสมอุษาทำเสียงหยัน "ท่าทางเก็บกดโรคจิตสุดๆ ละไม่ว่า นำหมั้นไว้จะตาย คุณอชิษฐ์ไปคบได้ไงไม่รู้"

"อิจฉาเขาล่ะสิ"

"อ้อ เปลา่ยะ จุดพลุให้เลยด้วยซ้ำ จะว่าไปก็สมกันแล้วละสองคนนี่ละ" น้ำเสียงของโสสมอุษาบ่งบอกว่าอชิษฐ์ทำให้หล่อนผิดหวังอย่างมากมายจนไม่อยากจะหลงเหลือความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีต่อเขาเอาไว้ในใจอีกแล้ว

"เขารู้เรื่องที่เกิดกับคุณอชิษฐ์หย่ากันด้วยเหรออ"

"ไม่รู้สิ ฉันไม่ค่อยรู้รายละเอียด แล้วฉันก็ไม่อยากสนใจด้วยฉันแต่งงานกับเขาแค่ไม่กี่เดือนก็หย่า บอกตามตรงว่าตอนนี้ฉันไม่รู้จักคุณอชิษฐ์ดีไปกว่าคนอื่นเลย แล้วก็เขินเกินกว่าจะสนใจเรื่องส่วนตัวเขาแล้ว"

"เอาเป็นว่าเราค่อยเจอกันที่บ้านนะโสสม เดี่ยวฉันไปหาอะไรกิน"

ก่อน ทิว" นิวารินตัดบทย่างเล็กสนใจแล้ววางสายทันที เนื่องจากเธอรู้จักโสโมอุษาดีพอสมควร ดังนั้นเรื่องราวชวนปวดหัวทั้งหมดที่ได้ฟังจึงไม่เป็นที่น่าประหลาดใจมากนัก

เพราะบ้านอยู่ในซอยเดียวกัน นับแต่เด็กนิวารินจึงเคยเห็นอริชชัญอยู่หลายครั้ง แต่เพิ่งจะมารู้สึกชอบเขาอย่างจริงจังตอนเรียนมัธยมปลายตามประสาวัยแตกเนื้อสาวที่มีฮอร์โมนพลุ่งพล่าน ทว่านิวารินก็แค่ชอบอยู่ในใจและไม่เคยหวังครอบครอง ความแตกต่างระหว่างกันทำให้ความรู้สึกของเธอไม่ต่างอะไรกับการคลั่งไคล้ดารานักเต้นนานไปก็จืดจางลง

ครั้นมาถึงตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีสี่ โสโมอุษาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่เธอคบมาตั้งแต่ชั้นมัธยมต้นได้มาที่บ้านของเธอและเห็นอริชชัญเข้าโสโมอุษาทกหลุมรักอริชชัญทันทีตั้งแต่แรกเห็น แน่نونว่าสาวมั่นผู้เพียบพร้อมทุกด้านเช่นโสโมอุษาไม่คิดจะเก็บงำความรู้สึกชื่นชมเอาไว้เพียงลำพัง หล่อนจึงเริ่มหาทางเข้าใกล้อริชชัญ และทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ครอบครองเขา

โสโมอุษาขอร้องให้นิวารินช่วยเหลือหล่อนเรื่องนี้หลายครั้งหลายหนแต่นิวารินเพียรปฏิเสธอย่างไม่ไยดีเรื่อยมา โดยให้เหตุผลเพียงว่าเธอแอบชอบอริชชัญมาตั้งแต่มัธยมปลาย ดังนั้นจึงไม่สามารถฝืนใจช่วยสนับสนุนโสโมอุษาได้ไม่ว่าด้วยวิธีใด และที่สำคัญที่สุด...ไม่มีปัญญาจะช่วย

แต่จากนั้นเพียงไม่นานนิวารินก็มีปัญหากับพี่ชาย จนตัดสินใจย้ายออกจากบ้านในซอยนี้ไป ส่วนโสโมอุษาก็เอาแต่หมกมุ่นถึงเรื่องอริชชัญ ในขณะที่ตัวอริชชัญเองกำลังตั้งหน้าตั้งตาทุ่มเททุกกำลังความสามารถให้กับการพัฒนาบริษัทอุตสาหกรรมเครื่องเรือนที่พ่อกับแม่บุกเบิกเอาไว้ให้ เพื่อต่อยอดและปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัยและภาวะ

การแข่งขันที่รุนแรงขึ้น จนกระทั่งบริษัทกลายเป็นองค์กรธุรกิจ เฟอร์นิเจอร์ระดับพรีเมียมแบรนด์แบบครบวงจรเช่นปัจจุบัน ซึ่งมีอชิษฐ์ ดำรงตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่บริหารและกรรมการผู้จัดการใหญ่ ณ ตอนนั้นเขาจึงไม่มีเวลาให้ความสำคัญกับเรื่องอื่นแม้แต่ผู้หญิง แต่ช่วงเวลานั้นเองที่นิวารินกับโสมอุษาเริ่มห่างเหินกันมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วพอเรียนจบนิวารินก็เดินทางไปออสเตรเลียตามการชักชวนของเพื่อน อีกคนหนึ่งที่จบมหาวิทยาลัยพร้อมกัน

ไม่กี่เดือนต่อมาโสมอุษาก็เป็นฝ่ายติดต่อหาเธอเพื่อรายงานให้ทราบว่าหล่อนตัดใจจากอชิษฐ์แล้ว เพราะไม่ว่าหล่อนจะทำอย่างไร อชิษฐ์ก็ไม่เคยแยแส โสมอุษาไปศึกษาต่อที่อังกฤษ เมื่อจบแล้วก็กลับเมืองไทยมาช่วยกิจการของครอบครัว ซึ่งระหว่างนั้นหล่อนยังติดต่อกับนิวารินเป็นระยะเรื่อยมา บางครั้งหล่อนก็เดินทางไปเยี่ยมเธอถึง ซิดนีย์ จนกระทั่งราวเดือนสิงหาคมปีที่แล้ว อยู่ๆ โสมอุษาก็บอกกับเธอว่าหล่อนจะแต่งงานกับอชิษฐ์ ทำให้นิวารินแปลกใจมาก หากก็ไม่ได้สนใจอะไรนัก เพราะพอจะทราบว่าตอนนั้นครอบครัวของโสมอุษา ได้มาร่วมทำธุรกิจกับอชิษฐ์ จึงเป็นธรรมดาที่โสมอุษาจะหาโอกาสเข้าใกล้อชิษฐ์ได้อีกครั้ง

แต่ตอนนิวารินกลับมาเมืองไทยเมื่อเดือนที่แล้ว เนื่องจากพ่อของเธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ โสมอุษากลับมาบอกเธอว่าหล่อนได้หย่าขาดจากอชิษฐ์มาหลายเดือนแล้ว ทว่าตอนนั้นนิวารินไม่ได้สนใจ เพราะยังจมอยู่กับความทุกข์ที่สูญเสียผู้เป็นพ่ออย่างกะทันหัน แต่ครั้นเมื่อเธอตัดสินใจเดินทางกลับมาอยู่เมืองไทยอย่างถาวรในครั้งนี้ เพื่อนสนิทกลับขอร้องให้เธอมาพักอยู่ด้วยชั่วคราวที่บ้านของอชิษฐ์ นิวารินซึ่งยังไม่คิดจะกลับไปอยู่ร่วมบ้านกับพี่ชายซึ่งเคยมีปัญหากัน จึงตอบรับคำชวนอย่างง่ายดาย แม้จะรู้สึกอึดอัดกับสถานภาพบิดเบี้ยว ระหว่างเพื่อนของเธอกับอชิษฐ์อยู่บ้างก็ตามที่

ทั้งที่หย่ากันแล้วแต่ไม่ยอมย้ายออก แถมกระเตงเพื่อนมาสมทบ อีกหนึ่งชีวิต เธอหวังว่าคงไม่ทำให้เจ้าของบ้านเกะกะหนึ้นตามากนัก

"คุณโสมเพิ่งบอกเด็กไว้เมื่อเช้านี้ ป้าก็เลยเพิ่งทราบ จึงยังไม่ได้เรียนคุณอธิษฐ์ แต่คงไม่มีปัญหาอะไรหรอกค่ะ" ป้ามาลัย...แม่บ้านวัยห้าสิบห้าปีประจำคุณหาสน์ 'กรวีร์วิวัฒน์' กล่าวกับเธอขณะพาเดินไปยังห้องพักที่จัดเตรียมไว้ "เอ่อ...ว่าแต่...คุณคงทราบว่าตอนนี้คุณโสมกับคุณอธิษฐ์หย่ากันแล้ว..."

"ค่ะ ยัยโสมบอกทุกอย่างกับหนูแล้ว" หญิงสาวตอบรับง่าย ๆ ด้วยความเข้าใจ

นิวารินกับป้ามาลัยต่างจดจำกันและกันได้ทันทีที่พบหน้า ป้ามาลัยเป็นคนมีอัธยาศัยไมตรีดีและเคยไปมาหาสู่กับแม่เธอมาก่อน แต่หลังจากแม่เสียไปตอนเธออยู่มัธยมปลาย เธอก็แทบไม่ได้เจอกับป้ามาลัยอีก ที่ผ่านมาเวลากลับเมืองไทยเธอก็จะนัดเจอน้องสาวกับพ่อและเพื่อนๆ ของเธอที่นอกบ้าน แล้วพากันไปเที่ยวที่อื่นโดยไม่เคยกลับมาที่บ้านเลยสักครั้ง

"ขาดเหลืออะไรก็บอกป้านะค่ะ ประเดี๋ยวคุณโสมกลับมาคงมาดูแลคุณนิวเอง ห้องคุณโสมอยู่ข้างๆ นี้แหละค่ะ ส่วนห้องคุณอธิษฐ์อยู่อีกฝั่งทางโน้น" ป้ามาลัยบอกเมื่อส่งเธอถึงห้องพักบนชั้นสอง

"ขอบคุณมากค่ะป้า"

"วันก่อนที่ป้าเจอคุณวินกับคุณอิน พวกแกคุยให้ป้าฟังด้วยว่าคุณนิวจะมา ทำทางดีใจกันน่าดู พี่ชายคุณนิวแกลงลืมเรื่องที่เคยทะเลาะกันไปหมดแล้วละค่ะ" ป้ามาลัยกล่าวถึง 'นาวิน' และ 'อินตรา' พี่ชายและน้องสาวของนิวาริน "ว่าแต่...คุณนิวคิดจะกลับบ้านบ้างไหมคะนี่"

"กลับสิคะ หนูแค่ขอหลบมาตั้งหลักก่อนเท่านั้นเอง" นิวาริน

ไม่แปลกใจที่ป้ามาลัยรู้เรื่องในครอบครัวเธอดีพอควร แม้จะไม่ได้ไปมาหาสู่สม่ำเสมอเหมือนสมัยที่แม่เธอยังอยู่ แต่แกก็ยอมได้พบปะพูดคุยกับคนในบ้านเธอบ้าง "เรื่องอะไรจะยอมให้สองคนนั้นสุขุมรดกพ่อแม่ไปหมด"

ป้ามาลัยฟังแล้วยิ้มตอบ "ดีแล้วละคะ พี่น้องดีกันเสียพ่อแม่จะได้นอนตายตาหลับ"

วันนั้นโสมอุษากลับไปบ้านเกือบเที่ยงคืน นิวารินกลับไปแล้วแต่อีกฝ่ายยังมาปลุกให้ลุกขึ้นคุยด้วยอย่างไม่เกรงใจ ไม่ถามไถ่ถึงการเดินทาง ความเป็นอยู่ ทุกข์สุข หรืออะไรทำนองนี้สักคำ ทว่ากลับตั้งหน้าตั้งตาเล่าเรื่องตัวเองให้ฟังอย่างกระตือรือร้นแทน

"ฉันไปปาร์ตี้ของ 'FGM' มาแหละแก" โสมอุษาพูดถึงธุระของหล่อนในวันนี้เกี่ยวกับนิตยสารแนวเซ็กซี่สำหรับผู้ชายฉบับหนึ่ง "เจอผู้ชายหล่อมากกก"

"แก" นิวารินทำเสียงละเหยใส่เพื่อนที่เข้ามาปลุก "จัน่วง"

"แต่ผู้ชายที่ว่าหล่อจริงๆ นะ ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีผู้ชายแบบนี้มางานด้วย นึกว่าจะมีแต่พวกที่อื่นๆ หน้าตาบ้ากาม แม้แต่แกเองก็ต้องชอบแน่ๆ คนนี้ หล่อล้ำมากกก"

"แน่นอน จันชอบแน่" ว่าแล้วนิวารินก็ล้มตัวลงนอน เธอเชื่อว่าโสมอุษาคงเหงาและเป็นทุกข์ต่อการจบลงอย่างรวดเร็วของชีวิตแต่งงานที่หล่อนไฝฝืน แม้จะสงสารเพื่อนแต่ตอนนี้เธอวังมาก เนื่องจากวันนี้เธอต้องพยายามปรับตัวโดยฝืนตัวเองไว้แล้วเข้านอนตามเวลาท้องถิ่นของไทยซึ่งช้ากว่าออสเตรเลียสี่ชั่วโมง

"แกอะ ปกติแกชอบเป็นเหยื่อโฆษณาंना สนใจหน่อยสิ" โสมอุษาไว้วาง

"แกก็คุยไปสิ จันจะนอนฟัง"

คนที่บอกว่าจะนอนฟังเสียงกรนเบาๆ ออกมาหลังจากผ่านไปแค่ห้านาที โสมอุษาเลยแอบเคาะกะโหลกด้วยความฉุนครั้งหนึ่ง ก่อนจะตัดใจกลับห้องตัวเอง แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อออกไปพบอริชฎ์กำลังเดินขึ้นบันไดมา

"เพิ่งกลับหรือคะ"

อริชฎ์ซึ่งกำลังเดินไปทางฝั่งของห้องตัวเองหันกลับมา สีหน้าเขาแสดงความแปลกใจแวบหนึ่งที่เห็นว่าโสมอุษาออกมาจากห้องที่ไม่ใช่ของหล่อน "ครับ"

"เห็นว่าวันนี้คุณไปที่สนามบินกับกมลรส โสมนึกว่าคุณจะไปต่างประเทศ"

เขานิ่งไปครู่หนึ่งเหมือนแปลกใจที่หล่อนทราบ "ผมแค่ไปเป็นเพื่อนรส เขาไปรับเพื่อนที่มาจากต่างประเทศ"

"อ้อ" อดีตภรรยาทำเสียงรับรู้เบาๆ "โสมยังไม่ได้บอกคุณว่าโสมพาเพื่อนมาพักด้วยที่บ้าน อาจจะมีอยู่ไม่นานหรอกนะ บางที...คงอยู่จนกว่าโสมจะย้ายออก"

"เชิญตามสบาย"

"ขอบคุณค่ะ"

ชายหนุ่มผละจากไปทันทีที่คิดว่าหล่อนหมดธุระ โสมอุษาจึงทำหน้าเบ้มองตามอย่างหงุดหงิด

เรียกได้ว่าในชีวิตนี้หล่อนไม่เคยตัดสินใจอะไรผิดพลาด ยกเว้นการลงทุนทำเรื่องงุ่นงายที่ทั้งเหนื่อยเปล่าทั้งเสียเวลาอย่างที่สุด...เพื่อให้ได้แต่งงานกับอริชฎ์เมื่อสิบเดือนก่อน!

กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นที่ตลบอบอวลอยู่รอบตัวจนชวนให้นึกถึงบรรยากาศในค็อฟฟี่ช็อปมีระดับทำให้อริชฎ์รู้สึกผิดสังเกตอย่างมาก

"มีใครใช้เครื่องชงกาแฟรีเปล่า" ปกติแล้วเครื่องชงกาแฟ

เอสเปรสโซ่ของบ้านนี้จะถูกนำออกมาใช้ก็ต่อเมื่อครอบครัวเขาเดินทางมาเยี่ยม เพราะมีแต่พ่อและพี่สาวเขาเท่านั้นที่ชอบใช้งานเจ้าเครื่องนี้ ปกติอิชฐ์ไม่ใช่คนเรื่องมากจึงไม่เคยสั่งให้คนในบ้านหัดใช้เครื่องชงกาแฟสำหรับเขาให้ยุ่งยาก แค่กาแฟหนึ่งถ้วยสำหรับช่วงเวลาอาหารเช้า เขาสามารถต้มกาแฟสำเร็จรูปได้โดยไม่มีปัญหา

"เอ๋อ" ป้ามาลัยซึ่งเดินตามหลังเจ้านายไปยังห้องอาหารออกอาการลำบากใจเล็กน้อย "เพื่อนคุณโนสมนะคะ"

อิชฐ์มีสีหน้ารับรู้แล้วเลิกใส่ใจทันที ปฏิกริยาของอิชฐ์ทำให้ป้ามาลัยสบายใจขึ้น แก่จึงกระตือรือร้นที่จะนำเสนอเมนูมือเช้าสำหรับเขาเป็นการเอาอกเอาใจ

"ป้าเตรียมกาแฟไว้ให้คุณอิชฐ์ที่โต๊ะอาหารแล้วคะ ลองดูหน่อยนะคะ ยังร้อนๆ กลิ่นหอมเขียว เพื่อนคุณโนสมแกเอาเมล็ดกาแฟคั่วมาเองเลยคะ เช้านี้ก็ลุกขึ้นมาบดชงเองเสร็จสรรพ"

คราวนี้อิชฐ์มองสีหน้าภูมิใจนำเสนอของคนเป็นแม่บ้านแล้วทำคิ้วขมวดนิดหนึ่ง "เพื่อนโนสมนี้ผู้ชายหรือผู้หญิงครับป้า"

"ผู้หญิงสิคะ แหม เห็นเบรียวๆ แบบนั้นแต่คุณโนสมเธอไม่เคยควงผู้ชายเข้าบ้านหรอกคะ คุณนิว...เพื่อนสนิทของคุณโนสม บ้านแกก็อยู่ชอยเดียวกันกับเรานี้ละคะ คุณอิชฐ์อาจจะเคยเห็นแต่คงไม่รู้จักเห็นว่าสนิทกันมาตั้งแต่เรียนมัธยมแล้วคะ"

คิ้วเข้มของคนพียงย่นเข้าอีกครั้ง นึกไม่ออกว่าคนอย่างโนสมอุษา จะมามีเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมอาศัยอยู่แถวบ้านเขาได้อย่างไร และตั้งแต่เมื่อไร "งั้นเธอ"

"เห็นว่าคุณนิวแกมีปัญหาเกี่ยวกับพี่ชายเลยย้ายออกจากบ้านตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย ย้ายไปอยู่ต่างประเทศหกเจ็ดปีเพิ่งจะกลับมาคะ คุณพ่อแกเพิ่งเสียชีวิต คุณโนสมแกชวนมาอยู่ด้วยตอนนี้คงเพราะอยากได้เพื่อน"